

Juha Tuominen

Hämeenlinnassa hälytystaso punainen

Rikosylikonstaapeli Jaana Lindegrenin tutkimuksia 2. osa

Hämeenlinnassa hälytystaso punainen

Rikosylikonstaapeli Jaana Lindegrenin tutkimuksia 2. osa

Juha Tuominen

Juha Tuominen

Hämeenlinnassa hälytystaso punainen

Rikosylikonstaapeli Jaana Lindegrenin tutkimuksia 2. osa

© 2023 Juha Tuominen

Kannen suunnittelu: Aleksi Tuominen & Ari Koponen

Sisuksen taitto: Ari Koponen

Teknistä ja toimituksellista tukea tarjosi teol. tri. Ari Koponen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4449-9

LUKU 1

Juhlat

Jaana Lindegren saapui neuvotteluhuoneeseen, ihmetteli että se oli vielä tyhjä, istui pöydän ääreen ja kaivoi kassistaan kynsilakkapullon. Hän ryhtyi viimeistelemään pikkujouluvarustusta lakkaamalla kynsiään. Muu meikki hänellä olikin jo omassa huoneessaan valmiiksi saatettu. Jaana oli pukeutunut hopeanhoitoiseen silkkipaitaan, harmaaseen tyköistuvaan puolihameeseen, hopeanvärisiin sukkahousuihin ja mustiin avokkaisiin. Seuraavaksi huoneeseen saapui Elias Saario, mukanaan valtava sylyksellinen noutoruokapakkauksia. Nyökättyään Jaanalle tervehdyksen, hän levitti annokset keskelle pöytää, haki kaapista kertakäyttöastioita ja vilkaistuaan kelloaan toikaisi:

- Missäs porukat viipyy?

Seuraavaksi saapui Jelena Rygmina, jonka juhla-asu oli sinivalkoinen.

– Ihana tuoksu täällä, totesi Jelena ja ryhtyi kurkistelemaan mitä ruoka-annosten kansien alta löytyi.

Heille oli jo perinteeksi muodostunut tapa viettää oman jaoksen pikkujoulut vielä talon pikkujoulujen lisäksi. Oli keskiviikkoilta. Oli sovittu naapurijaoksen kanssa, että komisario Mauri Taposen jaokselle ei tulisi töitä ennen perjantai-iltapäivää jollei Hämeenlinnassa syttyisi vähintään sisällissotaa.

Mauri saapui paikalle mukanaan kolme kahden ja puolen litran viinilaatikkaa: punaista, valkoista ja rooseeta. Ja kun vielä suurin piirtein samoissa ovissa tulivat Simo Savu, Ville Kohokas ja tutkintasihteeri Eeva Tolonen, oli aika ruveta ruokailemaan. Ruoanhankkimisvuoro oli kiertävä ja se, joka oli vuorossa, sai valita mistä ruoat hakisi. Elias oli päätenyt nepalilaiseen vaihtoehtoon. Syömisen äänistä päätellen valinta oli onnistunut. Mauri otti puheeksi harjoittelija Tiina Raikkaan puuttumisen paikalta. Jelenalla oli asiasta tietoa ja hän kertoi Tiinan liittyvän joukkoon vasta myöhemmin baarissa.

Ohjelma oli miltei joka vuosi melko identtinen: ensin syötiin ja juotiin hyvät pohjat, sitten ilta jatkui tanssiravintolan puolella. Taposen ryhmän pikkujoulut

poikkesivat monellakin tapaa tyypillisistä pikkujouluista. Yhtään joululaulua ei laulettu ja ruoankin suhteen oli vain yksi kirjoittamaton sääntö: se ei saanut olla jouluruokaa. Merkittävin ero syntyi kuitenkin siitä, ettei juhlissa koskaan tapeltu. He olivat yksinkertaisesti niin hyvin yhteen hitsautunut ryhmä, että jos jostain löytyi riidanpoikanen, se tukehtui aina omaan mahdottomuuteensa.

Kun ruoka-astiat oli koottu pois, Simo totesi myös punaviinilaatikon tyhjäksi. Hän ryhtyi kiertämään roseeviinilaatikon kanssa pöytää ja sai senkin tiristettyä yhdellä kierroksella tyhjäksi. Onneksi valkoviinilaatikko oli vielä painava. Mauri ei aikonut tänäkään vuonna pitää puhetta, mutta sen verran hän kertaili menneen vuoden tapahtumia, että totesi heidän olevan vahvasti plussan puolella. Yhtään henkirikosta ei ollut kylmänä. Ja vaikka jokin pahoinpitelytutkimus varmasti olikin jäänyt vajaaksi, Maurilla oli kuitenkin vahva usko siihen, että kaikki törkeimmät tapaukset oli saatu purettua osiin.

Vielä juotiin yhdet lasit valkoviiniä ja sitten juhlaansa oli valmis lähtemään kaupungin rientoihin. Simo soitti maijan kuljettamaan heidät linnakkeelta kaupungin keskustaan. Torin laidalla he purkautuivat auton perästä, mikä herätti sivullisissa hiukan hilpeyttä. Kyytimiehenä ollut järjestyspartio halusikin poistua paikalta välittömästi, ettei tarvitsisi lueskella

yleisönosastolta kritiikkiä kuinka humalaista poliisijoukkoa kuljetellaan baarista toiseen talon autolla. Naiset saivat kaikki saattelijan, joten jäisestä jalkakäytävän pätkästä selvittiin erinomaisesti korkokengissä ja muussa juhlatäilingissä. Baarissa he majoittuivat pitkään pöytään, joka syntyi yhdistämällä kaksi pienempää pöytää. He olivat vasta tilaamassa ensimmäisiä juomia, kun Tiina Raikas asteli paikalle.

Jelena huudahti: – Olet jo siinä enkä ehtinyt edes laittaa sulle viestiä missä me ollaan!

– Katselin tuosta torilta, kun te purkauduitte tähän, totesi Tiina. – Olin varma, että tänne te ajaudutte. En minä siellä torilla odotellut, mutta kävelin juuri torin halki samaan aikaan kun maija kurvasi tämän baarin eteen.

Jaana oli päättänyt kotoa lähtiessään tiukasti pysytellä vain viineissä. Ruoan kanssa nautittuja viinejä hän ei eritellyt tai laskenut, mutta loppuilta saisi sisältää vain korkeintaan kolme isoa lasillista viiniä, mieluummin kaksi. Hän oli päättänyt, että takana olivat ne ajat, jolloin pikkujoulujen jälkeen ensimmäisinä työpäivinä ei tiennyt miten päin olisi. Ja vaikka hän oli erityisen vakaasti päättänyt, ettei kiinnittäisi mitään huomiota muiden juomisiin, ei hän voinut olla panematta merkille, että nuoret miehet Simo ja Ville tilasivat heti kättelyssä isot nelostuopit ja viereen

neljän sentin jallut kyytipojiksi. Jokainen ymmärsi, että tällaisilla juomavalinnoilla tavoiteltiin reipasta juhlatunnelmaa. Hieman Jaanaa yllätti se, että Mauri-kin peesasi nuoria miehiä ja aloitti juhlakunnon rakentamisen moisilla voimajuomilla. Sen sijaan Elias pitäytyi valkoviinissä niin kuin jo useina vuosina.

Tuskin oli ensimmäisen hitaan kappaleen ensimmäinen sointu ehtinyt kiiriä ilmoille, kun Simo oli jo pokkaamassa Jaanalle: – Saanko luvan?

Jaana yritti esittää, että he odottelisivat sen aikaa, että lattialle ilmestyisi muitakin pareja, mutta Simo oli määrätietoinen: – Jonkun täytyy olla ensimmäinen.

Eikä se Jaana haitannut, hän tanssi mielellään tuttujen kanssa. Ventovieraille humalaisille hänellä oli jo nykyään kanttia sanoa kiitos ei.

Siellä he sitten nojailivat ja onneksi lattialle ilmestyi nopeaan tahtiin muitakin pareja. Ravintolassa oli muitakin pikkujouluseurueita ja siten myös tanssi-intoa uhkuvia juhlijoita. Mauri kävi pokkaamassa Tolosen Eevaa ja kun Ville kumarsi Tiinalle, ei Eliakselle jäänyt muuta vaihtoehtoa kuin viedä Jelena tanssiin. Elias, kuten he kaikki hyvin tiesivät, ei viihtynyt tanssilattialla. Ei sikäli, etteikö hän olisi mielellään nojailut pikkuhönössä viehättävien kollegoidensa kanssa,

mutta tanssilattialla hän koki itsensä liian isoksi ja kömpelöksi.

Toisen kappaleen aikana Simon käsi liukui ensimmäisen kerran Jaanan takapuolelle, jossa tämä salli sen olla hetken aikaa, kunnes nosti sen ylemmäs ja kuis-kasi Simolle: - Ylikonstaapeli pitää nyt näppinsä kurissa.

Simo ei vastannut mitään, tiivistä ainoastaan otettaan tanssipartnerista.

Kahden kappaleen jälkeen he palasivat pöytään kaikki muut paitsi Ville ja Tiina, jotka jäivät vielä lattialle. Koska musiikki vaihtui selvästi rytmikkäämmäksi, tulivat hekin nopeasti takaisin pöytään. Simo kuittaili Villelle: - No nuori mies, eikö twisti taivu?

Ville vakuutteli sen periaatteessa taipuvan, muttei ihan vielä. - Siihen tarvitsee lämmitellä pidempään.

Juhlat jatkuivat samoissa merkeissä: pareja vaihdeltiin ja kaikki hitaat käytiin nojailemassa mutta rokenrolliin heistä ei enää ollut ja nopeammat kappaleet jäivät väliin. Jaana sai viinilasinsa tyhjäksi ja ihmetteli ääneen, kun tarjoilija kantoi heti hänen eteensä jonkin merkillisen, valtavan suuren cocktailin, väriltään valkoisen. Mauri tunnustautui syylliseksi. Lopulta kaikki pöydän naiset saivat samanlaiset eteensä.

Mauri kertoi niiden olevan nimeltään lumipallot ja ne olivat symbolinen kiitoksenosoitus taas vuoden luotettavasta ahkeroinnista. Miehet saivat eteensä tuplaviskit. Sitten skoolattiin. Eliaksen viski jäi melko koskemattomaksi, toki hän sitä maistoi mutta ei aikonut uhrata huomista vapaapäivää tälle mokomalle maisitisleelle.

Kun Jaana oli taas tanssilattialla Simon kanssa, totesi hän itsekseen, että koko tanssiminen meni Simon käden vahtaamisessa, vaikka takapuolen hively ei oikeastaan häntä häirinnytkään. Jaana antoikin vilkkaan käden kulkea siellä sun täällä.

Vasta kappaleen loputtua hän huomautti Simolle: – Älä ryhdy kasvattamaan Saritan mustasukkaisuutta, kun kuitenkin et tästä mitään hyödy ja olet loppujen lopuksi se, joka tästä eniten kärsii.

Tanssin loputtua Simo ei ohjannutkaan Jaanaa pöytään vaan pyysi tämän mukaansa baaritiskille, jotta voisi vaihtaa muutaman sanan rauhassa. Kun baaritiskillä oli istuttu ainakin minuutti kummankaan puhumatta mitään, Jaana kysäisi: – No Simo, mitä sinulla oli mielessä?

Baarimikko toi Simon tilaamat juomat, Jaanalle jotakin kirkkaanpunaista helmeilevää juomaa, jossa oli jos jonkinlaista oheistuotetta päivänvarjosta

hedelmänpuolikkaisiin. Itselleen Simo oli pyytänyt erittäin selkeän jallukolan. Jaanaa kammottivat tällaiset cocktailit, koska niiden yhteydessä oli mahdotonta pitää kirjaa nauttimastaan alkoholimäärästä. Simo käänsi hänet puoleensa olkapäistä kiinni ottaen. Hän tunnusti Jaanalle, jos ei nyt vakaasti silmiin katsoen, niin jotakin sellaista yrittäen, haluavansa tätä aivan helvetisti. Mutta kun hän pyrki suutelemaan, Jaana torppasi hänet kevyellä suukolla itsensä kauemmas kiepauttaen baaritiskiä kohti.

– Kuule Simo, aloitti Jaana. – Sinä olet niin hyvässä nousuhumalassa, että haluat kaikkia hyvännäköisiä naisia. Se on viettitoimintaa. Ihan normaalia ja hyväksyttävää, ei siinä mitään. Mutta sen ei pidä antaa säädellä käytöstä. Enkä minä sano, ettenkö minäkin jollakin lailla haluaisi sinua, en tiedä onko se yleisesti ottaen naisilla jotenkin erityyppistä, mutta en minä niin kuin hulluna himosta tässä pyöri. Niin kuin en kyllä koskaan. Jussi joutuu aina jollakin keinoin minua virittelemään, milloin pidempään, milloin lyhyemmin. Mutta ainakaan baarissa en miehelle tunnustaisi, että haluan häntä. Kai me olemme sillä tavalla erilaisia.

Simo kuunteli sujuvasti ja kävi sitten seuraavaan hyökkäykseen. – No ei se nyt ihan noinkaan ole. Kylähän minä näen ja ymmärrän, että esimerkiksi tuo Tiina on hyvin kaunis nainen, mutta sinut minä haluaisin vietellä ja viritellä sellaiseen ihanaan koko yön

vastuuttomaan parileikkiin. Olen tänä syksynä lukuisia kertoja töissä halunnut vetää sinut johonkin sivuhuoneeseen ja kertoa sinulle, että minä rakastan sinua.

– No nyt Simo tulee niin isoja sanoja, että pistetäänpä vähän jarrua päälle ja mennään tuonne muiden joukkoon.

Jaana hypähti baarijakkaralta, jätti noin puolet ihmecocktailistaan juomatta ja istui pöytään paikalleen. Ilokseen hän huomasi, että pöytään oli ilmestynyt puolentoista litran kivennäisvesipullo ja puhtaita lasseja. Kaksi lasillista vissyvettä tuntui tässä kohden iltaa juuri oivalliselta. Hetken hän oli jo pelännyt tulleen liian humalaan, että aivot eivät toimisi niin kuin niiden pitäisi. Joskus näissä pikkujouluissa oli tullut vedettyä niin älyttömät överit, että niiden päätteeksi oli ankeaa ollut herätä laitoksen lepohuoneessa meikit naamassa ja kurkku kuivana. Niin ei saisi enää käydä.

Puoli kahdentoista aikaan Elias ilmoitti, että pappa lähtee nyt kotiin. Sekin jotenkin kuului juhla kuvioon. Elias oli jo monena vuotena lähtenyt ensimmäisenä. Ville ja Tiina olivat liveenneet yhteisestä pöydästä baaritiskille ties kuinka pitkä aika sitten. Jaana katseli sitäkin soidintanssia arvioiden todennäköisyyksiä, miten siinä kävisi. Hän ei uskonut, että pari päätyisi

vielä yhteen. Mutta jos Ville jaksaisi työstää, voisi siitä hyväkin tulla.

Mauri tuli istumaan Jaanan viereen ja tietysti jokin cocktail kourassaan, tällä kertaa sininen. – Mitä kuuluu Jaana, Mauri avasi keskustelun. – Et kai synkistele?

– En, en synkistele. En vain oikein tahdo saada sitä viimeistä bilevaihdetta päälle enää.

– En minäkään, myönsi Mauri. – Ei oikein jaksa syösyillä tuolla tanssilattialla ja ostaa paukkuja pitkin salia. Senpä takia kai minä yksineläjä olenkin. Olen niin laiska ja mukavuudenhaluinen.

– Paljonko siitä on aikaa, kun Pirkko muutti pois teidän yhteisestä kodistanne, Jaana kysyi.

– Neljä ja puoli vuotta.

– Etkö sinä ole sen jälkeen seurustellut pidempään, jatkoi Jaana utelua, vaikka mietti samalla, miten saisi tämänkin keskustelun loppumaan.

– On siinä ollut pari yritystä, mutta ei niistä mikään lähtenyt kunnolla viemään mukanaan, totesi Mauri.

Jaana Lindegrenin tutkimuksista kertovan sarjan itsenäisessä toisessa osassa ollaan koolla isolla virkamiesjoukolla pohtimassa, onko Hämeenlinnan idyllinen pikkukaupunki joutunut kansainvälisen terrorin kouriin.

Kaunis ja sähkökkä rikosylikonstaapelimme Jaana Lindegren on kuitenkin vankasti sitä mieltä, että ammuskelussa on takana jokin looginen syy. Etenkin kun väkivallanteot eivät jää yhteen kertaan.

Juha Tuominen on 1964 syntynyt hämeenlinnalainen vapaa kirjoittaja. Hän on koulutukseltaan sairaanhoitaja ja teologin ylioppilas. Saatuaan näkövamman hän jäi työkyvyttömyyseläkkeelle.

”Seuraan tätä superkyttä-Jaanan elämää työssä ja vähän muuallakin ihan vain mielikuvituksessani. Taidan olla jonkinlainen fani, vaikka se tämän ikäiseltä ukolta ei kovin ylevältä kuulostakaan. Toivotan lukuelämyksiä.”

